

[Westermann.]

soner ved Orlogsværftet Tantième. Det vil være urigtigt at have en Mand siddende til at varetage Marinens økonomiske Interesser, naar han selv skal udføre det Arbejde, som han oven i Købet selv beordrer, samtidig med at han kan hæve Tantième af et Overskud inden for sin Virksomhed. Jeg henstiller, at dette bliver ordnet paa en mere betryggende Maade paa det Budget, der gives her. Efter min Mening vil det være rigtigt, at Skibstilsynet, som for Marineministeriets Vedkommende har Tilsyn med alle de under Marineministeriet liggende Skibe og Fartøjer, henlægges under Marinestaben eller direkte under Chefen for Søværnskommandoen, og at Skibsinspektionen henlægges under Chefen for Kystflaaden, som har Ansvaret for Skibenes rigtige Udrustning, deres Sødygtighed og krigsmæssige Udrustning.

Endelig er der med Hensyn til Uddannelsen — foruden Togterne, som overhovedet ikke er nævnt — vedrørende Søværnets Skoler ingen Bestemmelse truffet om, hvorledes Personellet skal antages, hvilke Krav der skal stilles til det, hvilken Uddannelse det skal have, eller hvilke Prøver der skal bestaa. Alt dette er sammenfattet i en § 35, hvor der kun staar, at de nærmere Bestemmelser for Antagelse, Uddannelse og Prøver paa Søværnets Skoler fastsættes af Ministeren. Dette vil give Anledning til en Vilkaarlighed, som jeg ikke finder heldig. Naar man gennemfører en Lov af dette Format, maa det være rigtigt i Tide at angive, hvilke Krav der skal stilles til de enkelte Befalingsmænd. Jeg kan ikke anerkende den Motivering, som den højtærede Minister brugte, da han forelagde Lovforslaget, idet han hævdede, at hele dette Spørgsmaal vedrørende Antagelse og Bestemmelse af Eleverne paa Skolen var gjort saa løst, fordi man ikke kunde overse Forholdene. Saaledes som Søværnet her er opbygget, kan jeg ikke se, at det er af saadanne Dimensioner, at man ikke paa nuværende Tidspunkt skulde kunne overse Forholdene, saaledes at man kunde fastlægge, hvorvidt Officerselever skulde have 3, 4 eller 5 Aars Uddannelse.

I Lovforslaget er indført en Bestemmelse, som man ikke har set i nogen Militærlov før, nemlig den, at Befalingsmænd, der er afskediget med Pension, skal stille sig til Raadighed ved Sikringsstyrkernes Formering. Pensionerede Befalingsmænd har i Forvejen særlig skrappe Forhold sammenlignet med andre Tjenestemænd, der er afskediget, idet de bliver afskediget i en ret ung Alder og

dermed altsaa faar en forholdsvis lav Pension. Man har tidligere haft Pligt til at møde ved Mobilisering, men i dette Lovforslag udvides det altsaa til, at man ogsaa skal møde ved Sikringsstyrkens Formering.

Et Punkt, som jeg gerne vil bede den højtærede Minister om at have Opmærksomheden henvendt paa, er den meget store Udgift, der opføres i Normalbudgettet vedrørende Sygevæsenet. Jeg har paa-peget nogle Gange, ogsaa inden for Søværnsudvalget, at det er urimeligt, at der paa Militærhospitalet, det for Hær og Flaade fælles Hospital, betales for en menig, som ligger paa almindelig Kost og selv reder sin Seng og vasker Gulv, mellem 14 og 15 Kr. om Dagen. Dette er en Urimelighed, og jeg henleder Opmærksomheden herpaa i Tilknytning til Ministerens Ord ved Forelæggelsen om, at det var Meningen at anlægge mindre Infirmier rundt omkring i Kasernerne. Jeg mener, dette bør tilstræbes, men paa den anden Side vil Hospitalet jo derved blive affolket, og det vil altsaa medføre, at Prisen, idet der skal skaffes en bestemt Sum til Forrentning, vil blive større, men jeg tror, det vil være rigtigt at søge at afhænde dette Hospital, og jeg ved i hvert Fald fra paalidelig Kilde, at Righospitalet hellere end gerne vil overtage det hele; man kunde formentlig saa ordne sig saaledes, at de Mennesker, der ikke kan blive Plads til paa Infirmierne, blev anbragt paa Kommunkhospitalet for en Sum, som er mindre end 15 Kr. om Dagen.

Vedrørende de værnepligtiges Lønninger har det glædet mig at høre Forsvarsministerens Udtalelser, og jeg kan endog oplyse, at den Sum, Ministeren nævnte, kun gælder for Hæren, ikke for Søværnet, hvor man kun faar 40 Øre om Dagen for hele Tjenestetiden, og det er jo ikke meget. Naar en værnepligtig skal skrive et Brev og i den Anledning købe Papir og et Frimærke, er det en halv Dagløn, og han kan paa sin Fridag ikke engang køre i Sporvogn paa en Omstigningsbillet, selv om han bruger en fuld Dagløn. Det er et urimelig lavt Antal Ører, man har sat Lønnen til, naar man tager i Betragtning, at der ogsaa skal købes Børster, Sæbe, Svampe o. s. v., og jeg vil finde det naturligt, om man nærmede sig i hvert Fald til 1 Kr. om Dagen. Økonomisk uoverkommeligt kan jeg ikke se, det vil være, og det er mange Tusind Mennesker, der derigennem vilde faa en betydelig Lettelse i hele deres militære Tjeneste.

Jeg vil gerne som Konklusion af det, jeg her har sagt, sige, at jeg finder, hele Lovforslaget er alt for løst opbygget. 1932-